

05
A
1596

Q. D. B. V.

30

DE

SUSCEPTO-
RIBUS,

EX

HISTORIA ECCLESIASTICA,

Consentiente Amplissima Facultate

Philosophica

disputabunt

PRÆSES

M. ANDREAS SCHULERUS,

Bistr. Transilvanus.

&

RESPONDENS

JOHANNES ABRAHAMI, Præsmar. Transilv.

S.S. Theol. & Phil. Stud.

Ad. d. xiiii. Octobr. Anno MDC LXXXVIII.

horis Pomerid.

L. C.

WITTENBERGÆ,

Prælo MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.

30

05 A 1596

I. N. J.

I.

Tempore nascentis Ecclesiae simplices fuisse ritus, vel ipsa mysteriorum divinorum, instrumento Novi Foederis descripta, institutio docet, ubi praeter necessaria sacramentorum Baptismi & Eucharistiae, nihil, aut certe parum eorum quae hodie Ecclesiae consuetudo recipit ac retinet, legitur: Quippe quod illi sancti homines intelligerent, Disciplina Christianae modum esse talem, qui Dei cultum ab externis ad interiora, a corpore ad animum revocans, totum in vera adversus Deum pietate, adversus homines fide, justitia, ac honestate, uno verbo, in summa morum innocentia constituit. At reliqui ritus, non causa necessitatis, sed propter decorum introducti, diuturna & tacita tandem usurpatione confirmati sunt, *Consuetudo enim, inquit Seneca, rebus affert constantiam.* Cum multi sive titulo libertatis Christianae, sive innata & communi quadam hominum vanitate, simplicitatem divini instituti fastidiente, abrepti, mentem ad excogitandos hosce ritus convertisse videantur. De quo argumento, imprimis vero de Baptismi simplicitate scite scribit Tertullianus de Bap. Cap. 2. *Nihil adeo est quod obdurat mentes hominum, quam simplicitas Divinorum operum, quae in actu videtur & magnificentia, quae in effectu reprobatur, ut hic quoque, (in Baptismo) quoniam tanta simplicitate sine pompa sine apparatu novo aliquo, denique sine sumptu, homo in aquam demissus & inter pauca verba tinctus, non multo, vel nihilo mundior resurgit, eo incredibilis aestimatur aeternitas.* Mentior si non est contrario Idolorum solemnitas,

vel arcana de suggestu & apparatu, deqve sumptu fidem & au-
toritatem sibi exstruunt. Hactenus Tertullianus: quod etiam
fateatur Strabo, ejus celebrationem gradatim per temporum aug-
menta in majus excrevisse. De Reb. Ecclesiasticis Cap. 26. Mox eo
tandem excrevit rituum numerus (vid. Bellarminus de Baptismo
cap. 25. 26. 27. crescente inprimis vulgi superstitione ut sua sese
multitudine subverterent: alij vero, ut moribus Christianorum
convenientes, suamet se pietate & puritate commendarent. Ex
plurimis placuit unum, eumqve laudandum depromere & placito
examini subijcere, ac tradere Historiam atqve origines Susceptorum.

II.

Susceptorum consuetudinem *αυαδοχων* nomine apud Græcos
in hoc argumento comuniori tradit Dionysius Areopagita de Hie-
rarch. Eccles. Cap. 2. Sect. 2. §. 3. pag. 251. item cap. 7. Sect. 11. pag. 418.
Edit. Corderiana, Hos imitati Latini scriptores, rem susceptoris no-
mine expresserunt. Victor Uticensis Lib. 2. de Persecut. Wandalica
denominatione ducta, quod hi infantes baptizatos e fonte sacro
levarent, aut si adultioris ætatis essent, susciperent ac tuerentur.
A diversis vero officiis diversa quoqve nomina sortiti sunt: Ju-
stinus Martyr vocat *προσθεγομεν τα ερεθη τω βαπτισμω*
Quest. 56. Tertullianus dicit Sponsors loc. cit. cap. 18. Augusti-
nus Fide Jussores appellat Sermon 116. item 163. it. 215. conf. Li-
ber de Pecc. Merit. & Remiss. peccat. Offerentes idem loc. cit.
Lib. I. cap. 3. item Fidei Doctores Epist. 23. ad Bonifac. *συντακτων*
Euchologium dicit. Adducendi vocabulo utitur, Cyrillus Alexan-
drinus ad vers. 26. Cap. 21. Job. pag. 683. Nicetas vocat *προσευχαρι-
στων πατερα*. in Respons. Strabo quoque Patres & Matres spiritua-
les appellat loc. cit. Plura non addo, quippe quod plurima alia
nomina sequiorum sint temporum, quale & illud vulgare qui-
dem, rudis tamen, & inficetæ latinitatis nomen *Compatris* est,
Judice Clariss. sui seculi Schurzfleischio.

III.

Origines Susceptorum in Ecclesia facilius equidem est inqvi-
rere, quam certum fixumqve initium iis vindicare, quippe quod
in

in illud sciendi desiderio trahamur quasi & feramur, at hoc consuetudine obscurum redditur: *In iis enim, quae paulatim nascuntur momenta temporum servari non possunt, initia non semper, imo ferè nunquam percipiuntur eorum, quae non repentina mutatio, manifesta statim novitate, sed consuetudo, induxit.* Ut loquitur *Abbas, Demonstrat. Anti-Christi Cap. VII. p. 156.* Haec enim & similes res, usu admittente, diuturnitate confirmantur. At vel eo etiam nomine obscuriora sunt principia huius ritus, quod ab auctoribus certo non desinantur, quin imò inter tot dissensus confundantur: Alii enim rem aequalem temporibus Apostolorum, aut saltem ab his usurpandam traditam esse affirmant, alii qui numero potius, quam argumentis sese tueri volunt, Hygnum autorem pronunciant: Ut nihil dicam de iis, qui usum rei ex ipsa antiquissima Hebraeorum praxi traduxerunt.

IV.

Quamquam autem nos id facile largiri possumus, occasionem Christianos sumsisse, instituendi susceptum ordinem, ab antiquo Iudaeorum ritu, quo circumcisionis testes accerbant, id verò in praesens causa meae nihil affert praesidii, quippe cum ego in eo labore, definire ipsas origines jam instauratae per Christum Ecclesiae, sive eas occasione consuetudinis Iudaicae receperint, sive sua sponte introduxerint. Neque etiam puto tam audaces futuros sententiae huius patronos, quod assererent, continuo usu, nec interrupta praxi rem ad novissima usque Christianorum temporum ita gestam esse. Nullo enim indubitato & vero antiquitatis praesidio, assertioni suae fidem facere possunt. Lucas certe historiae Auctorum Apostolicorum auctor illud non praetermissurus erat, si quid tale contigisset, meminit quidem aliquot millium baptizatorum, susceptorum verò non meminit: *Accedit hoc, quod non planè & per omnia cum Iudaeorum more conveniat.*

Bellarminus, quamvis id dicere non ausus fuerit, videtur tamen ritum hunc à temporibus Apostolorum repetere: *citat nam-*

quæ pro antiquitate susceptorum Dionysium Areopagitam, eum-
quæ primo loco & ante Tertullianum collocat, imò librum hunc
quem citat, esse genuinum viri Apostolici, idem Bellarminus ma-
gno labore conatur evincere *Lib. 2. de Monachis Cap. 5. §. Fatetur
Magdeburgenses.* Hinc concludendum necesse est Bellarmi-
num statuere ritum hunc ab ævo Apostolorum esse deducendum,
alioquin certe autor ipse sibi tacite contradicet. Magis candidè
rem agit Joh: Stephanus Durantus, hic enim expressè fatetur,
instituti ultimam originem ab ipsa Apostolorum traditione esse
repetendam. *Lib. 1. de ritib. Eccles. p. 92.* deceptus procul dubio
eadem Dionysii autoritate, qui tamen, præter id quod Librum sup-
posititium esse probant Viri Critici post *Laurentium Vallam & E-
rasmum, Robertus Cocus in Censura. Rivetus in Critico §.* nihil
omnino de susceptorum origine commemoravit.

VI.

Cum itaq; hæc unica Dionysii auctoritas vapulet, tum sua spontè
quod; ruit illa Bellarmini, & Duranti, aliorumq; opinio, quibus verò
videtur, ab Hygino petendam esse originem, ii Gratiani Deere-
torum compilatoris auctoritate sese tueri volunt, qui verba ci-
tata §. 8. Hygino tribuit, quæ tamen non Hygini, sed impostori
cujusdam sequioris ævi esse facillè patet, quod nullibi alii illo-
rum temporum scriptores ejusmodi susceptorum meminerint,
quales tradit Gratianus: Deniq; id maximum imposturæ *negi-
gion* esse arbitror, quod Confirmationis usus qualis iis temporibus
fuit, non conveniat cum susceptoribus, quippe quod confir-
matio simul cum Baptismo exhiberetur, unde non opus erat uni-
actui duum generum susceptores imponere. De hoc vid. *Blondellus in
Pseudo-Isidoro.* Platina in Hygino idem tradit: *Voluit unum sal-
tem Patrum anamve Matrimam* (ita barbarè loquitur) *baptis-
mo interesse:* qui ad eandem procul dubio Gratiani auctoritatem
recurrat, aliam enim non affert, de qua quid habendum sit jam
dictum est. *Conf. Cocus l. c. p. m. 61.*

VII. Ex

Ex dictis illud liquet, terminum institui non facile defini-
 fi posse, quippe quod horum testimonii non omnis quidem fi-
 des deneganda, neque tamen ii quos tradunt ritus, cum aucto-
 ribus quos præ se ferunt æquales esse certò credendum. Rem
 equidem iustè expenderemus, si illud ipsum *Questionum & Re-
 sponsum Iustini Martyris* opus à dubitatione vindicari posset,
 cuius martyris tamen imposturam jam diu animadverterunt do-
 cti Viri, fraudesque detexerunt Rivetus l. c. Cocus l. c. quibus suf-
 fragatur Schurzfleischi in Colleg. M S Cro, Unde id nobis relin-
 quitur, aliunde quærendum esse causæ præsidium, idque primum
 eertissimumque prodit *Tertullianus*, accuratissimus rituum tem-
 poris sui interpret, qui vixit sub severo Augustissimo Imperatore
 & labentis seculi II. atque ineuntis III. tempora attingit, Tertul-
 lianus inquam primus est qui tradit ordinem hunc susceptorum,
 in eo autem negligentior, quod nihil de origine ejus commen-
 tatus sit, quem vide *Lib. de Baptismo Cap. XVIII.* Quod argu-
 mento esse potest, institutum hoc ultra alterum Christi seculum
 non esse porrigendum, ut ut id dici certò nequeat, quo anno,
 aut quo auctore coeperit, diu ne, an parum ante Tertullianum
 fuerit introductum. Quam sententiam, quanquam probabilem
 saltem (ut dicitur) suis rationibus non planè destitutam, cir-
 cumstantiæ temporis quoque juvant, videmus enim Ecclesiam
 ceterumque sanctiorem sub hæc tempora gravissimis vexationibus
 laborasse, ut nulla non crudelitate in eum animadverteretur. Cre-
 scente enim in dies Christianorum numero, vindicta quoque se-
 verior eos comprimebant, quod abunde testatur crudelitas Im-
 peratorum Trajani, Antonini, Severi; Martyrum quoque exem-
 pla, Polycarpi, Ignatii, Iustini, Hygini, aliorumque. Quibus re-
 bus tandem effectum est, ut liberos Christianorum, Parentibus
 suis orbatos Gentiles fraude malisque artibus circumvenirent.
 Hinc ut pii omnè periculum vel amittendæ, vel saltem præmen-
 dæ religionis Christianæ Gentilibus eriperent, consilium de piis
 susceptoribus inierunt, quò via omnis evertendi cœtus divinitus
 hostibus præcluderetur. In primis autem ea facti ratio sube-
 rat;

rat, si fortè eveniret, ut Parentes repente tyrannide graſtantium Imperatorum infantibus ſubtra herentur, haberent qui & in Divinis mandatis eos inſtruerent & teſtimonium de ſuſcepto Baptiſmo adoleſcentibus perhiberent, ut eò facilius inſidia diaboli, occaſionem nocendi quarentis, evitarentur. Non pauci quoque his temporibus tantà Martyrum conſtantia & zelo permoti ſunt, ut pietatem & religionem eorum ſibi in exemplum verterent, divini aliquid in tantis vexationibus ferendis ſubefſe rati, ejerataque Gentillum ſimpierate, Chriſtianorum cœtui adjungerentur, quorum imbecillitati Conſtitutis ſuſceptoribus, maturè ſubveniebant, qui deinde fidem ſuam æquali exemplo confirmare non erubuerunt.

VIII.

Illud autem non omittendum eſt, Suſceptores tribus in caſibus datos eſſe, nempe in rudiorum inſtitutione ſive *Catechiſatione*, in Baptiſmo, denique in Confirmatione, quorum ſinguli actus à ſingulis ſunt peracti, niſi caſus neceſſitatis legem attemperaret. De quo vid. *Gratianus D. de Conſecrat. D. 4. Cap. 100. in Catechiſmo, in Baptiſmo, & in Confirmatione unus Patrinus fieri poteſt, ſi neceſſitas cogit, non eſt tamen conſuetudo Romana, ſed per ſingulos ſinguli ſuſcipiunt.* conf. *Polyd. Vergil. de Inventor. æonum lib. 4. Cap. 4. pag. m. 325.* Priores duos modos eſſe antiqviſſimos conſtat, quoad primum ex *Concil. Laod. celebrato Anno 364. ſub Constantino Can. 46. it. ex Tertulliano cap. 6. de Pœnit. cap. 20. de Baptiſ.* Quod alterum ſpectat, progreſſus docebit. Ultimum vero illis eſſe poſtერიorem, vel eo argumento demonſtrari poteſt, quia Confirmatio olim ritus baptiſmi ſuperadditus non Sacramentum fuit, *de priſtina diſciplina ducta, qua ungi oleo de cornu in Sacerdotium ſolebant, ex quo Aaron à Moſe ſacrus eſt, ut ait Terentianus de Baptiſmo Cap. 7. eo conf. Dallenus de Confirmatione.* Unde illud quoque ſequitur, ſuſceptores alios infantibus, adultis quoque; alios eſſe datos, quorum etiam diverſæ erant officii partes, in eo tamen utrique conveniebant, quod ſtipularentur, votoque ſe obligarent, ſe velle novitium in
omni

omni Pietate erudire, ut cognoscat vim & veritatem Sacramen-
torum, ad Dei gloriam & Vitam æternam. de quo in *seq.*

IX.

Consilium verò instituentorum Susceptorum omne ad Pie-
tatem & doctrinæ Christianæ confirmationem pertinebat, quippe
cum tanta religione veterum fidelium animi imbuerentur, ut con-
sultum esse facile animadverterent, impotentiam ætatis puerilis
doctrinæ Magistris esse sublevandam, qui *καταγωγῶν* sive ducto-
rum instar viam consequendæ salutis æternæ monstrarent. Ve-
rum non infantibus solum, sed adultis etiam dabant susceptores,
quod apparet ex Dionysio Areopagita *l. c. cap. 2. §. 2. p. 251.* *Quis-*
quis autem horum, inquit, munerum verè supermundanum sancti
parriceps esse cupit, accedens quempiam sacris initiatum, flagitatq;
ab eo, ut ad sacrarum Præsidentem deducatur, ipse verò integrè cun-
ctis sanctionibus obsequi pollicetur, rogatq; sua cum adductionis,
tum totius exinde vitæ curam suscipere ne dedigneretur. Hi enim
nuper ex coetu gentilium ad Christi sacra venientes, ætate illis
quidem majores, in doctrina autem cœlesti æquè rudes erant, qui-
bus institutione opus erat ad respondendum antequam initiaren-
tur, & confessionem fidei edendam, quod in adulto baptizando re-
quiritur Dionys. Areopag. *l. c. §. 5. p. 252.* Tum ipsum juxta in-
structionem fidejussoris infidelitatem pristinam verig; boni ignora-
tionem, nec non vitæ Spiritualis privationem detestantem, atque
sanctæ ejus intercessionis Dei divinorumq; compotem fieri postu-
lantem præmonet, integrè illi ad Deam accedendum esse, utpote
prorsus perfectum & immaculatum: Propositaq; divina vivendæ
norma, nec non interrogatum, num ex ea victurus esset? assentientè
manum capiti imponit &c. conf. Pachymeres in Paraphr. de Adul-
tis etiam intelligendus est locus in Decretis de Consecratione D. 4.
c. 73.

X.

Quæ hæcenus dicta sunt de Infantum & Adultorum Susce-
ptoribus, ea simul innuunt officium non apud utrosque idem fuisse,
adulti enim qui erant, ii ante Baptismum susceptum à susce-
pto-

B

pto-

ptoribus suis informabantur, quò tanto promptiores ad respondendum efficerentur, in quam rem extat *Canon 47. Concil. Laod.* Denique ad Sacerdotem duebant, precabantur ut copia Baptismi petenti concederetur, quorsum pertinent verba Dionysii l. c. §. 5. *Veruntamen benevolè tandem simul petitioni ejus (scil. Catechumeni) satis se facturum annuit (nempe Susceptor) ipsumq; suscipiens ducit ad summum Sacerdotem.* In eo tamen utriq; conveniebant, in quo & maxima pars officii consistebat, nempe ut infantes recta in Deum fide educarentur à susceptoribus, totiq; hi in id incumberent, quò veritatem doctrinæ cœlestis agnoscerent, imò etiam vitæ Civilis curam haberent; hos Patrum instar tuerentur ac defenderent: quod etiam requirit Dionysius Areopagita l. c. *cap. ult. §. II. p. 418. Placuit, inquit, Puerulos hoc sancto modo ad Baptismum admitti, ut oblato Parvuli Parentes naturales filium uni ex fidelibus tradant, qui praeclare in divinis rebus puerum erudiatur, sub cuius deinceps cura fit tanquam sub divino Patre, Sancti. salutis Susceptore.* *Conf. Synod. Mogunt. Can. 47. Augustinus, Serm. 222. post Pascha. Vos ante omnia tam viros quam mulieres admonet, qui filios in Baptismo suscepistis, ut vos cognoscatis fidei jussores apud Deum pro illis exitisse, quos vidi estis è sacro fonte suscipere: Ideoq; semper eos admonete, ut castitatem custodiant, justitiam diligant charitatem teneant, apud Gratian. D. 4. de Consecrat. c. 105. conf. Sermones & loc. supra §. 2. cit.*

XI.

Ad infantes verò id in primis pertinebat, quò etiam maxime differerebant ab adultis, quòd pro iis responsionem depromerent confessionemq; fidei suæ ederent susceptores, Satanæq; & omnium ejus operum abrenunciations profiterentur. Quorsum vid. *Gratian. D. 4. de Consecr. Can. 28. si parvuli sunt, vel bebetes, qui doctrinam non capiunt, respondeant pro illis qui offerunt, juxta morem baptizandi & sic manus impositione & chrismate inuncti admittantur.* Eadem tradit Dionysius Areopagita l. c. hunc itaque (scil. susceptorem) *Antistes sanctè promittentem se Puerum ad sanctam vitam informaturum, jubet profiteri abrenunciations,*

nes, sacrasq; Professiones, &c. conf. Pachymeres in Paraphr. s. Cirill. loc. supr. cit. Illud autem usu venire solebat, ut nomen quoque baptizato eo simul tempore imponeretur, & quidem convenienter (sunt verba Georg. Calixti in Concordia Evangelica Lib. I. cap. 9. p. 52.) ut olim in circumcissione, ita hodie in Baptismo nomina infantibus induuntur, quod ipsi tum Deo nomen dare, & obsequium promittere incipiant, adeoque ex Potestate renebrarum, in Potestatem Dei, in cuius etiam gratiam tutelamq; referuntur, transeant. De Gentilium vero imponendi nominis consuetudine in primis vid. Rosinus Antiq. Rom. Lib. 2. c. 19. p. 384. B.

XII.

Ex quibus facile colligere possumus, non inutiles studio sollicitos fuisse Patres, dum in eo maxime operam ponerent, ut dignos tanto officio homines perquirent, qui sese & morum probitate, & religionis in primis sinceritate commendarent, tales etiam maxime desiderabant, ut ii, qui munus suscipiendi baptizatos è sacro fonte imponi sibi paterentur, ante omnia notitia capitum doctrinæ Christianæ imbuti essent, quo tanto facilius & muneri suo satisfacerent, votumque quo se & Ecclesiæ Deoque obligarunt facilius effectum darent. Nec non perspectum habebant illud, fore, ut petulans negligentia in se olim esset vindicanda. Quapropter constitutum est, ut Patrini Præcipuarum fidei capitum notitiâ polleant, *Symbolum Apostolicum, Orationem Dominicam,* & Rudimenta Doctrinæ Divinæ teneant. Quorsum pertinet adhortatio Augustini ad Patrinos ap. Gratian. l. c. Can. 105. *Ante omnia Symbolum & Orationem Dominicam vos ipsi tenete, & illis, quos suscepistis è sacro fonte, ostendite.* Unde etiam de periculo negligentiores graviter admonet Tertullianus Lib. de Baptismo cap. 18. his verbis: *Pro cuiusq; persone conditione & dispositione, etiam aetate cunctatio Baptismi utilior est, præcipue tamen circa parvulos: quid enim necesse est, si non tam necesse est Sponsors quoque periculo ingeri? qui & ipsi per mortalitatem des-*

desistuerè promissiones suas possunt, & proventu mala indolis
falli.

XIII.

Unde illud nunc sequitur, non spernendò exemplo arce-
ri solitis ab officio suscipiendi illos, qui vel imbecillitate atatis,
vel pravitare ingenii, aut alia causa laborarent: illos ideo, quod
sunt vel teneriores, adeoque divinorum institutorum minimè
capaces, propriaque informatione indigentes; vel atate essent
proveciores, unde vitæ spem longam sibi polliceri minimè pos-
sent. De quibus etiam conqvestus est diu JCrus Clar. Brunnem.
*Porro experientia, inquit, docet in adhibendis Patrinis non habe-
ri respectum ad pietatem sed ad divitias, & Prophanari Sacra-
mentum convivis & comotationibus. Prasertim ruri videas Pu-
eros & Puellas vix dum adultas huic venerando negotio adhiberi*
Jur. Eccles. Lib. 2. cap. 1. membr. 2. §. 12. pag. m. 366. Hos verò
ideo; quod hæreticis & infidelibus annumerentur, cum neque pie-
tatis instituto videretur congruere, hos & similes tanto negotio
adhibere, metus enim de sinceritate erudiendi susceptos facile
suboriri poterat, imò ut omnis, & hypocrisicos, & periculi via
occluderetur, ne fortè tenellis credentis animus pravâ doctrinâ
inficeretur, sanctè mandarunt, ut parvuli baptizandi non secus
ad Baptismum admittantur, nisi *antè ex fidelibus tradantur*,
*Dionys. Areopag. l. c. cap. II. §. 9. item Marcus Patriarcha Alexan-
drinus interrogatione 35.* dicit rejiciendas esse illas filiorum susce-
ptiones, quæ sunt per Pontificios, Armenos, Monothelitas, Ne-
storianos, & alios his similes, conf. eo *Gerhard. loc. de Baptis. §.*
269. p. 344.

XIV.

Hinc & illud sua sponte fuit, nihil minus cum anti-
qua piorum praxi convenire, quàm morem illum nonnullor-
um, qui sacrum hoc negotium in nefandum impii quæstus
instrumentum convertunt: Multi enim dum susceptores in-
fantibus quærant, plus solliciti de bene stipatis muneribus,
quam piis sponsoribus, venerabili hoc instituto abutuntur,
quod

quo tandem fit, ut sub specie pietatis & prætextu honestatis, nundinationem, accupium pecuniæ, vel saltem splendidum amicorum numerum venentur. Nunquam hæc lucrificandi via cum instituentium rem piam animo convenit, neque impietas hæc laudanda, quæ id quod aliis iisque piis causis destinatur, in quæstus sacram famam traducit, quin imò cum sordida Simoniacæ fallaciæ sentina detestanda & damnanda, conf. eo Gerb. l. c.

XV.

Munus hoc, quia lege charitatis Christianæ mensuratur, ideo, quilibet facillè animadvertit, neminem vocatum ad hoc officium posse vocanti deesse, quanquam lege speciali Canonica eo prohibeantur Monachi & Abbates D. 4. Can. 103. de Consecrat. conf. Lancellor. Instit. J. C. lib. 2. tit. 4. eo procul dubio consilio ne extra Monasteria evocentur, & negotiis alienis implicentur, Judice Magnifico Dn. Zieglero ad b. l. Parentes quidem naturales hoc munere defunctos esse probat Augustinus, (aut quisquis auctor est librorum *ἱερολογικῶν eruditorum & catholicorum* Judice doctissimo Riveto l. c. lib. 4. cap. 14. vid. & Cocus l. c.) Lib. 6. *Novimus Parvulos Parentum manibus ad gratiam sancti Baptismi deportatos.* At postea eos esse prohibitos ab hoc munere, sequens temporum praxis evincit, neque propterea penitus rejiciendus mos, sed quia instituto magis convenit alter, vel eò saltem nomine laudandus, quòd mortuis etiam parentibus naturalibus, aut alia de causa ab officio, quò liberis rudioribus in primis & infirmioribus tenentur, avocatis, adoptivis gaudere possint, per quos jactura & amissio educationis resarciatur. Unde Jure libertatis Christianæ sese tueri potest Synodus Moguntina, quæ in hanc rem Canone peculiari animadvertit, verba hæc sunt: *Can. 55. Nullus igitur proprium filium, vel propriam filiam de fonte Baptismi suscipiat.* Neque eo eximuntur Episcopi apud Gregor. Turonensem Lib. 5. c. 18. & 22.

Sanctitas autem & veneratio hujus ritus, vel inde etiam agnoscitur potest, quod misericordiae nomen exinde mereatur is, qui libere eidem operi perficiendo se accommodat, & petitioni parentum subvenit, quin imò ab eodem ne ipsae quidem virgines, quae voto peculiari religioni sese consecraverunt, excipiuntur, eò usque ut eidem quoque peragendo obligatas fuisse tradat *Augustinus Ep. 23. Multos non offerri à Parentibus, sed etiam à quibuslibet extraneis, sicuti à Dominis Servuli aliquando offeruntur, & nonnunquam mortuis Parentibus suis parvuli baptizantur ab iis oblatis, qui in illis hujusmodi misericordiam præbere potuerunt; aliquando etiam eos, quos crudeliter parentes exposuerunt nutriendos à quibuslibet, nonnunquam à Saecris Virginibus colliguntur, ab eis offeruntur ad Baptismum.*

Illud verò non prætereundum est, quod ad numerum susceptorum attinet, quem non eundem semper, sed diversum pro loci cujusque consuetudine habuerunt: Illud certum est libertati Christianae uniuscujusque Ecclesiae fuisse relicta, neque semper definiisse quot eorum asciscendi essent, eò usque ut hoc in capite, pro nutu & arbitrio suo interdum dispensaret: Quod tenet etiam communior nostratium imprimis Ecclesiarum praxis, quae legem Hygini Pontificis sustulit de uno susceptore admittendo, & contra canonem Leonis sancientis, ut non plures ad suscipiendum de Baptismo infantem accedant, quam unus sive vir, sive mulier, numerum pro libertate sua auxit vid. *D. 4. de Consecr. Canc. 101. Sexti D. lib. 4. Tit. Can. 3. Lancelot Inst. J. C. Lib. 2. tit. 4. §. 5. Ziegler ad b. 1. plures quam unum sponsores* recenset Polydor. *Vergil. l. c.* Aliàs verò ecclesias uno uti docet Critopulus in Conf. cap. 7. Unde id elici potest, ritum hunc nihil addere, quod ad Baptismi constitutionem pertinet, verum ex libertate Christiana usurpandum, quia verò tota etiam res ad pietatem charitatemque
spe.

ſpectat, tunc facile quilibet animadvertit, rem totam ex animo agentum & inſtumentum intentione eſſe judicandam, neque eandem temere everti, aut præpoſtero conſilio mutari debere: ea enim res argumento eſſe poteſt Eccleſiæ, quæ ſe morum integritate, fideique puritate commendat, quo ejus ad exemplum hodierna quoque tempora & componerentur & corrupti mores conformarentur.

XIIX.

Postremo & illud non omittendum eſt, quod Jure ſpeciali Eccleſiaſtico hinc translata ſit cognatio ſpiritualis, orta ex ſtipulatione in Baptiſmo cum baptizato, interveniente Eccleſiaſta, de illo rectè educando, inſita, ob peculiarem reverentiam, quam ſuſceptus debet ſuo ſuſceptorij. Contrahitur autem ea Jure pontificio inter Baptizatum & Patrum Patrimonye, inter eundem baptizatum & ſuſcipientis liberos, atque uxorem ante ſuſceptionem carnaliter ab eo cognitam, item inter ſuſcipientem & baptizati Patrem matremque, nec non inter baptizatum & Baptizantem, ejuſque filios filiaſque. Inter hos itaque vi Canonum Matrimonium non eſt contrahendum, aut ſi contractum ſit, dirimendum, vid. *Decret. 4. tit. ii. de Cognatione Spirituali, tit. IV. Tit. 3. de ead. Concil. Trullan. Can. 53. Concil. Trid. Seſſ. 24. Cap. 2. Andreas Del Vaulx in Paratiſis J. C. Lib. 4. Tit. ii. de Cognatione Spirituali. Blaſtariſ Cap. 8. lit. B. apud Beveregium Can. Eccl. Tom. 2. p. 52. lit. E. Caſſal. de Rit. Chriſtian. Cap. 31. p. 159. Imò & penam addit Baſamon ad Nomocan. Photii Tit. 13. Cap. 5. p. 204. ex Leon. Imperat. Quæ cum ea, quam è baptiſmo levavit, vel ſub matrimonij nomine rem habet, vel alias clam congregitur, ei cum ipſa quæ coit naves amputentur.*

XIX.

Notanter autem dictum eſt cognationem hanc Spiritualem à jure humano & conſtitutione Eccleſiaſtica Rom. repeten-

tendam esse, quia si de Jure Divino quæras, nusquam invenies in scriptura S. legem hanc esse latam, quod fatetur ipse *Del Vaulx l. c. §. 4. conf. Ziegler ad b. l. in Lancellor. Lib. 2. Tit. 13. §. 1. p. 450. seq.* Quamquam ille fundamentum intuiti ex sacris tabulis deducat, eamque sententiam dicto I. Perr. 1, 3. tueatur, quo jure alii dispiciant. Illud verò non negandum est, consilium cognationis spiritualis non spernendum esse simpliciter, vel eo saltem argumento, quod reverentia, qua susceptus susceptori, & officium quo vicissim hic illi tenetur, magis confirmetur, attamen auctoritas ordinis Matrimonialis, in primis ob defectum legis diviniore, videtur hanc legem evertere, idque tanto magis, quòd illa reverentia & debitum non simpliciter ab actu Conjugali prohibentur. Unde Ecclesie nostræ hoc tanto majori jure ab obligatione decreti hujus absolvuntur, vid. *Carpz. Jurispr. Consistor. Lib. 2. Desin. 74.* Hæc verò & similia mihi sufficiat recensuisse, quo jure autem fiant, meum non est inquirere. Inveniri videri possunt Juris Canonici Doctores & Theologi citati, apud *Carpzovium loc. cit. cont. Danhav. Colleg. Decal. Disput. 16. Præcept. 6. Quæst. 9. pag. 829. item Disput. II. Præcept. 4. Part. 2. §. 1. Voëtius politic. Eccles. part. I Lib. 2. pag. 712.* plura addere sancta legum Academicarum rationes non sinunt.

S. D. G.

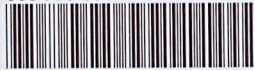

05 A 1596

ULB Halle

3

003 779 661

VD 17

241

Q. D. B. V.
DE

CEPTO- IBUS,

EX
RIA ECCLESIASTICA,

*ate Amplissima Facultate
Philosophica
disputabunt*

PRÆSES
REAS SCHULERUS,

Bistr. Transilvanus.

&
RESPONDENS
S ABRAHAMI, Praefmar. Transilv.
S.S. Theol. & Phil. Stud.

11. Octobr. Anno MDC LXXXVIII.
horis Pomerid.

L. C.

WITTENBERGÆ,
MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.

B.I.G.

Farbkarte #13

Black
3/Color
White
Magenta
Red
Yellow
Green
Cyan
Blue

Inches
Centimetres